

ПРОИЗВЕДЕНИЯ НА ДЕЦА, УЧАСТНИЦИ В ИНИЦИАТИВАТА НА ИАГ „БЪДИ ПОСЛАНИК НА ГОРАТА“

Гората

Гората е едно много хубаво място. Много е тихо, много е красиво..., прекрасно е! Аз обичам да съм в гората. Успокоявам се там. Много обичам, когато духне ветреца и листата на дърветата се разшумолят, да поседна на пейчица или в тревата и да послушам птичите песни. Там всичко е като на забавен каданс. Там душата и сърцето ти се изчистват. Харесвам гората през всичките ѝ сезони. През лятото е прохладна и само леки слънчеви лъчи се промушват през пролуците между дърветата. Пролетта е много, много зелена. Всичко е нацъфтяло. По полянките има безброй красиви цветчета. През есента всичко е толкова цветно, че чак си мислиш, че не си на реално място, а в картина. Пътеките са обгърнати от шарени килими. Улавям дъжда от листа в ръцете си. Всичко се отпуска и пада при теб. Зимата е толкова бяла. Всичко е легнало да спи спокоен сън, завито от снега. Можеш да си полегнеш навсякъде. И си щастлив!

Гората е добър слушател. Винаги можеш да разчиташ на нея. Тя винаги ще бъде до теб и ще ти даде прегръдка, когато никой друг не може да ти я даде. Ние, хората, и гората си приличаме. Например една шишарка. Всички си прили-

чама с шишарките. Всяка шишарка е уникална като всеки човек. Няма шишарка, която да е абсолютно еднаква с другата, така е и при човека. Една шишарка може да бъде чупена, ритана, омаловажавана, както е и при нас, хората, но може да направи някого, като мен, щастлив, отново както при хората. Гората винаги ще ми е любимо място. Там никога не се чувствам самотна.

Моника Тодорова, 5 „а“ клас,
Х ОУ „Алеко Константинов“ – Перник

Дъжд в гората

Сутрешният вятър весел играе с облаците бели в голямата гора. Изведнъж се появи тъмен облак, непознат за всички горски обитатели. Безстрашните животни гледаха новия облак сив. Гонеха се дъждовни капки по листа и по иглички в гората. Всички се покриха освен катерички рунтавелки – търсеха жълдчетата сладки и скачаха от клон на клон, че иде зимата студена. Катерички мокри под игличките на бора скриха се от есенния дъжд. Слънцето отново се показва и дъжда прогони. Огрят денят и всички пак играят в тяхната гора любима.

Самуил Петров, 5 „а“ клас,
Х ОУ „Алеко Константинов“ – Перник

Разходка в гората

Когато бях малка, с моето семейство отидохме в гората. Беше есен, цялата гора беше в различни цветове – жълто, червено, кафяво, оранжево. Беше толкова красиво! Листата на дърветата бяха образували големи купчини, в които аз се заравях. Така прекарахме един прекрасен ден в гората!

Виктория Николаева, 5 „в“ клас,
Х ОУ „Алеко Константинов“ – Перник

Витоша в моите очи

Витоша е малка планина,
с дъх на свежа борова гора.
Пролет – тя облича ролята от цветя,
есен – шарени листа покриват росните поля.

Изгревът във Витоша се спира,
залезът в червено я облива.
Дива, тайнствена, красива,
нощем под звездите тя заспива.

Върховете ѝ – със сняг покрити,
маргарити има във полите.
Най-близо до сърцето ми е тя –
Витоша е мойта планина!

Дарина Александрова

Стиховете са от конкурса на ДПП „Витоша“ „Витоша през моите очи“

Витоша

Когато отворя очи
и целият град още спи,
през прозореца щом аз погледна,
там тихо стои, без да трепва,
планина красива,
планина страхлива.
Тя потоци и реки разкрива,
тя ни води по пътека крива,
свеж мирис тя разнося тайно
като цвете най-ухайно.
Сигурно знаете нейното име –
Витоша се казва,
и на всички ни показва
колко е красива,
колко е прекрасна.

Лора Бойчева